

лия сукман и не снe забрадка от глава за да го не познаят другите. Какво му трабва повече, когато тя е близо при него. Сега той желяеше само едно: вечер да се срещат на стубе-ля, да се виждат . . . и толкоз . . .

И сега той бе силен, доволен като Бог, седнал на своя трон.

Бог е любов, а Добриян е преизпжлнен с любов кжм Рада и се чтвствувахе силен като Бог. Любовта е пратена от Бога и Рада окжпана в любов се чувствувахе пратеница на Бога. Твореца разбрал, че живота без любов е пустиня прати любовта на земята за да осмили живота. Рада и Добриян преживевяха пжрви трепети на любовта и чувствуваха че живота е мил като светиня. Светинята е чиста и безгрешна — любовга на Рада и Добриян бе чиста, свята.

— Радо, — едва успя да промжлви Добриян, когато потеглиха саките,

— Добрияне! — прошепна тя.

И се разделиха.

По пжтя той не чуваше друго освен сладкия шепот на своето име, казано от нейните уста; тя не усещаше друго освен мекия лжх, що погали лице й, когато той произнесе нейното име.

Кога са минали пжтя, що стоеше като потаен мир между тях, те не усетиха.

Тя си легна сжс сладжк блен по Добрияна.

Той цяла нощ гледа звездите потжнил в сладко чувство по Рада.

VI

Жжтваата напредва. Простренни стжрнища се стелят между непожжнати нивя. Високи купни от снопи сенчат равни загоре и вакли стада по цели нощи пасат из травясало стжрнища.

Наставиха най-вжлшебните нощи за жжтварките.

Макар отрудени цял ден от жжтва—щом вечер си избераат мястото за нощуване, ще очукат буците за да им не обиват през нощта, ще подложат каквото намерят за вжзглавница и преди да легнат буйно хоро извиват. А легнат ли